

imidlertid at være en fuldstændig Misfor-
 staaelse fra dette Things Side. De midler-
 tidige Love ledede kun til, at Rigsdagssam-
 lingen traf længere og længere ud. Først
 begyndte man med at lægge en Maaned til,
 saa Samlingen blev 7 Maaned, saa kom
 man til 8 og 9, og tilsidst kom man til en
 midlertidig Lov, der gjaldt hele Aaret igjen-
 nem. Man indsaa da, at det var umuligt
 ad den Vej at komme til noget Resultat, thi
 midlertidige Love, der paa den Vis varede
 Aaret igennem, vanskeliggjorde ikke blot i
 høi Grad Statsstyrelsen, men ødelagde til-
 lige Rigsdagens Arbeidssevne, ligesom de
 førte Ulemper med sig i den Retning, at
 man ikke var fuldt enig om, hvorledes de
 skulde affattes. Derfor endte det med, at
 Landstthinget tog den Beslutning, at det ikke
 kunde vedblive paa den Maade. Midler-
 tidige Love maatte ikke gives fremtidig,
 altsaa maatte man se at blive færdig til første
 April. Nu troede man, at der derigennem
 var et tilstrækkeligt Opmuntringsmiddel for
 det andet Thing til at sende Finantsloven
 saa betids her over, at vi kunde behandle
 den. Men det har heller ikke frugtet, der gif
 det ene Aar efter det andet, og vi fik den
 stadig først i Slutningen af Marts, under-
 tiden midt i Marts og undertiden ca. 10
 Dage isør Maanedens Slutning, altid saa
 sent, at det var forbundet med store Van-
 skeligheder for Thinget at komme til at gøre
 sin Ret gjældende. Men uagtet det andet
 Thing maatte vide, at det under de fore-
 liggende Omstændigheder var umuligt at naae
 en Forlængelse af Rigsdagssamlingen, saa
 have vi i Aar oplevet det Tilfælde, at den
 er kommet til os saa sent, at den først i Dag,
 den sidste Dag i Finantsaaret, er bleven an-
 meldt. Under disse Omstændigheder er det
 klart, at Folkethinget har maattet indse, at
 det er umuligt for Landstthinget at behandle
 den færdig inden Finantsaarets Udgang, thi
 det kan ikke nytte at henvise til Deer,
 Tanter o. s. v., som slet ikke findes eller med
 nogen Grund kunne findes hos det andet
 Thing. End mere umuligt var det selvføl-
 gelig at forhandle med det andet Thing
 om de Forforskjelligheder, der maatte ligge
 Thingene imellem. Det synes mig altsaa,
 at Folkethinget maa have fuld Bevidsthed
 om, at det ved at sende Finantslovforlaget
 saa sent, som her er sket, har umuliggjort
 en virkelig, endelig og regelmæssig Finants-
 lov. Jeg havde ikke troet, at det andet
 Thing i den Grad havde Sympathi for de
 provisoriske Finantslove, at det ligefrem frem-
 tvinger dem. Landstthinget er ganske vist
 berøvet sin grundlovmæssige Ret til at be-
 handle Finantsloven ved den Fremgangs-

maade, der er vist mod det, men det fore-
 kommer mig, at Folkethinget ogsaa selv har
 berøvet sig sin egen Ret, thi en ensidig Be-
 handling af Folkethinget er jo, naar den ikke
 er suppleret af Landstthingets, saaledes at
 den bliver et Udtryk for Rigsdagens Bevil-
 lingsmyndighed, ganske betydningsløs, og
 denne Folkethingets Stilling har jo i alt
 Fald tillige bidraget til, at Landstthinget ikke
 har kunnet komme til at tage noget som helst
 Hensyn til alle de Ændringer, som Folke-
 thinget under Behandlingen har foretaget i
 Finantslovforlaget; dermed synes jeg, at
 man kan sige, at Folkethinget har spildt en
 stor Del af sit Arbejde. Jeg forstaa derfor
 ikke rigtig, hvorfor man er gaaet den Vej,
 men Et er sikkert, at aldrig har vist et saa
 dant Tilfælde foreligget før for den danske
 Rigsdag, og aldrig har Regjeringen staaet
 saa frit overfor en Finantslovbevilling, saa
 at den saa at sige kan tage omtrent, hvad
 den vil, naar den kun handler paa forsværlig
 Maade. Under de foreliggende Omstændig-
 heder have Forslagsstillerne fundet, at det
 var ønskeligt, at Landstthinget udtalte sin
 Forundring over den Behandling, det har
 faaet, og som har umuliggjort en Forhandling
 om en endelig regelmæssig Finantslov uden
 Spor af Skyld fra dette Thing, og vi have
 tillige ment, at det var rigtigt, uagtet det
 ikke er nogen finantsfel Bevilling, vi her give,
 at udtale fra Landstthingets Side vor Tillid
 til Regjeringen, og at man i Henshold til
 den Tillid, vi saaledes udtalte, kunde til-
 træde i dets Helhed det Forslag, som Re-
 gjeringen har forelagt for det andet Thing,
 og de Ændringer, den har stillet i det andet
 Thing, da vi umulig kunde komme ind paa
 en Drøftelse af Enkeltighederne. Vi stole paa,
 at den høie Regjering lige saa lidt nu som
 tidligere vil stille større Krav til Statskassen
 og de finantsfelle Forhold, end den selv anser
 for nødvendige for de forskjellige Dele af
 Statshusholdningen. Jeg skal hermed til-
 lade mig som Ordfører for Forslagsstillerne
 at anbefale det høie Thing at vedtage det
 Forslag til Beslutning, som er blevet omdelt
 paa Pladserne, og som jeg derfor ikke be-
 høver at oplæse nu.

Th. Nielsen: Indledningen til det
 Forslag til Beslutning, her foreligger, fore-
 kommer mig at indeholde en Dadel over
 Folkethinget, idet Ordene lyde saaledes: „Da
 Folkethinget har tilbageholdt Forslaget til
 Finantslov for 1890—91 saa længe, at det
 er umuliggjort Landstthinget at underkaste
 dets Enkeltheder en Drøftelse, beslutter Lands-
 thinget“ og det, at der ligger en
 Dadel deri, synes jeg ogsaa fremgik tydelig